

Alecu Văcărescu

Foarte multă văz plăcere

Foarte multă văz plăcere
La a tuturor părere,
Hotărînd cu o pornire,
Făr' d-a face osebite:

Cum că lucruri delicate
Trei să află-n lume date
Care pot să îndulcească
O vedere omenească.

Zic: c-o apă și- verdeață
Și un chip frumos la față
Au firească-a lor putere
Să mîngîie o vedere.

Arătînd că pot să facă
Orice suflet ca să placă,
Și cusur să nu rămîie
Pă cît simte să-l mîngîie.

Dar o minte cu simțire,
Delicată și suptire,
Vrînd acestea să-le adune,
Face judecăț mai bune;

Nu dă făr' dă cercetare
Privileghiu așă mare:
Tot un fel sînt cîte trele
Dopotrivă între ele.

Căci la apă și verdeață
Și dă este vro dulceață,
Dar o știm cu legătură
Într-un fel dă la natură

Dînd dă obște o plăcere
La a tuturor vedere,
Și mai mult nu se-nmulțește
Nici mai scade, nici mai crește.

Iar viind la frumusețe,
Aici voi, idee istețe!
Căci întrăm în adîncime
Și dă tălmăciri mulțime.

Vedem chipuri milioane,

Dar sînt cadre și icoane –
Care-npodobesc păreții –
Cu năpatea frumuseții!

Și măcar că-s mișcătoare,
Mai ales și vorbitoare,
Dar le-arată tot cuvîntul
Că umblînd geme pămîntul.

Merg acelea, bunioară,
La verdeață, la apșoară,
Să-m dea singure credință,
Cît nu sînt de trebuință!

Cînd voi zice frumusețe,
Voi și suflet cu blîndețe,
Cu simbițiri, cu isteciune,
Depărtat de-nselăciune.

Și un nu știu ce prea dule
Ce simpadie aduce!
Și să-nnoadă cu strînsoare
Unde va fi dat prînsoare.

Atunci este însușită:
Frumusețe săvîrșită,
Care poate să numească
Fitecine și cerească.

Atunci fermecă din fire
Orice suflet cu simțire,
Și mîngîie și vederea,
Și adaogă plăcerea.

Acest dar al frumuseții
Cu al apei ș-al verdeții,
Avînd și singurătatea
Face rai pustietatea!

(Alecă Văcărescu, *Foarte multă văz plăcere*, în *Poezii Văcărești* (Ienache, Alecu și Nicolae), *Opere*,
Ediție critică, studiu introductiv, note, glosar, bibliografie și indice de C. Cîrstoiu, Minerva,
București, 1982, pp. 345-348)